

סבתא

סבתא, ההומור הנכון בא מתוך עצב עמוק.
לעיתים כמנהרה סמויה, המכילה גדודי כאב,
והם פורצים ועולים ברעמי צחוק עד דמעות
כגשם שוצף ושחור, מרווה.
בתום יום הקרבות לעת שעת לילה מאוחרת,
היו הנותרים יושבים במעגל, ומסובבים בקבוק ריק.
פיית הבקבוק הייתה נעצרת, מצביעה על אחת הדמויות,
והיא הייתה מחויבת לצאת מהמעגל, להתרחק מעט ולכתוב הספד על עצמה.
אז היה עליה לשוב למעגל ולקרוא בקול רם וצלול את הספדה על עצמה.
"אני נשבע שאם אצא חי מהמלחמה הנוראה הזאת, אשוב לבקר את סבתא
בבית האבות.

היא לא יודעת מי אני, אבל בכל יום שני בערב, במשך תקופה ארוכה, אני יושב
ליד מיטתה, מלטף ראשה בעדינות, מסרק שערה הצלול, מנשק את לחייה
הסדוקות, אוחז בכף ידה, ואז שר לה שוב ושוב את כל השירים, אשר הייתה
שרה לי בילדותי. מספר לה את הסיפורים הנפלאים, שסיפרה לי, שכולם
הסתיימו באושר ובשמחה. אחר כך נותן לה את כדורי השינה, מכסה אותה
ואומר לה כמו שאמרה לי בילדותי: "לילה טוב." רק אז הייתה פוקחת את עיניה
ושואלת: "מי אתה?" ואני משיב, והיא אומרת: "לא מכירה."

ואם לא אשוב מהמלחמה המזוהמת הזאת, מי יירחם על סבתא?"
אחד מיושבי המעגל אמר: "אני אבוא לבקר אותה במקומך, בין כה וכה היא לא
יודעת מי אתה."

ונהר הצחוק גרף איתו את מפל הפחדים, את השכול ואת הדמעות.

אף לא אחד מיושבי המעגל בא לבקר את סבתא.